

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.108/2015/6. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2015. év május hó 28. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

végzést:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2015. év január hó 16. napján kelt 10.B.529/2013/14. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

Az elsőfokú bíróság ítéletében a vádlottat testi sértés büntette [2012. évi C. törvény 164. § (1) és (3) bekezdés] miatt 1 év börtönbüntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte, megállapította, hogy legkorábban a szabadságvesztés büntetés kétharmad részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Kötelezte továbbá a vádlottat 151.254.- forint büntügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen az ügyész téves minősítés miatt és a büntetés súlyosításáért; a vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés céljából jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség Bf.292/2015. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a tényállást a vádlott tagadásával szemben a tanúvallomások, a szakértői vélemények és az okirati bizonyítékok alapján mérlegeléssel állapította meg. A tényállás azonban az a Be. 352. § (1) bekezdés b.) pont II. fordulata szerinti megalapozatlansági hibában szenved, mely a másodfokú eljárásban a tényállás kiegészítésével orvosolható.

A megállapított tényállás szerint a vádlott nagy erővel, ököllel történt arcon ütés után a már földre zuhant és ott védekezésre képtelen, eszméletlen állapotban fekvő sértettet egy alkalommal, legalább közepes erővel tarkón rúgta. Ezzel szemben a nyomozás során kihallgatott és a vallomását a tárgyaláson is fenntartó 3. számú tanú, aki a sértett bántalmazásának közvetlen szemtanúja volt, ellentmondásmentesen és következetesen azt nyilatkozta, hogy a földön fekvő sértettet arcon - és nem tarkón - rúgták, mintha egy labda lett volna. Tévedett az elsőfokú bíróság az igazságügyi orvosszakértő véleményének értékelésekor, mivel a szakértő nyilatkozata szerint abban az esetben nem kellett az életveszélyes sérülés bekövetkezésének reális lehetőségével számolni, ha a rúgás a sértett tarkóját érte. Mivel a 3. számú tanú vallomása alapján az állapítható meg, hogy a vádlott a földön fekvő, eszméletlen sértettet arcon, illetve fejbe rúgta, így a szándékos bántalmazással közvetlen okozati összefüggésben a ténylegesen bekövetkezett gyógytartamú sérülésnél súlyosabb, életveszélyes sérülés kialakulásával is reálisan számolni kellett, az elkövetés módjára és a sérülés elhelyezkedésére figyelemmel.

Mindezen körülményekre tekintettel indítványozta a cselekmény 2012. évi C. törvény 164. § (1) bekezdésébe ütköző, de a (8) bekezdés I. fordulata szerinti életveszélyt okozó testi sértés büntette kísérlete szerinti minősítését.

Az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabály a cselekmény kedvezőbb elbírálását teszi lehetővé, illetve arra, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények alapján a vádlottal szemben szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt. Annak mértéke azonban nem áll arányban a 2012. évi C. törvény 80. § (2) bekezdésében meghatározott középértékű büntetés kiszabás elvével és nem alkalmas a büntetési célok elérésére. A földön fekvő, eszméletlen sértettel szemben kitartó szándékkal megvalósított vádlotti bántalmazásra és a súlyosabb büntetési tételkeretre figyelemmel az alkalmazandó középértékű szerinti, törvényi minimum közelében meghatározott mértékű szabadságvesztés büntetés és ehhez igazodó közügyektől eltiltás kiszabása szükséges.

A nyilvános ülésen a védő a fellebbezést módosított tartalommal, kizárólag a büntetés enyhítése végett tartotta fenn, nem vitatta a megállapított tényállás helyességét, illetve a cselekmény minősítését. Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le, beszerezte a szükséges bizonyítékokat, a mérlegeléssel megállapított tényállás megalapozott, mentes a megalapozatlansági okoktól. Vitatta az ügyészi átiratban foglalt megállapítást, miszerint a 3. számú tanú mindvégig ellentmondás mentesen és következetesen azt állította, hogy a földön fekvő sértettet arcon rúgták, mintha labda lett volna. A tanú a tárgyalási szakban rendkívül bizonytalan volt a bántalmazást illetően, csak annyit tudott határozottan állítani, hogy lábbal bántalmazták a sértettet, csak egyszer mondott olyat, hogy arcon rúgták. Ezzel szemben a sértett határozottan állította, hogy egy nyomást érzékelt a tarkóján, tehát biztos, hogy a rúgás ott érte. A bíróság a közvetlenség elve alapján a határozott és a feltett kérdésekre megerősített sértetti nyilatkozatot fogadta el. Ezzel összefüggésben helyesen értékelte az igazságügyi orvos szakértőt, aki elmondta, hogy ha a tarkót érte az erőbehatás, akkor reális veszélye az életveszély kialakulásának nem volt. A törvényszék indokolási kötelezettségének is eleget tett, így az ügyészi fellebbezés a mérlegelő tevékenységet támadja. A törvényszék nem kellő súllyal értékelte a büntetékiszabási körülményeket. Elmulasztotta értékelni a vádlottnak a cselekményt követően tanúsított rendezett életvitelét, az időmúlást és azt, hogy nincs ellene folyamatban jelenleg más büntetőeljárás. Mindezekre tekintettel indítványozta az ítélet megváltoztatását és a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának próbaidőre történő felfüggesztését.

A vádlott felszólalásában megváltozott személyi körülményeire nyilatkozott, illetve védőjéhez csatlakozva a büntetés enyhítését kérte.

A bejelentett fellebbezések eredményre nem vezettek.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott ítéletet a Be. 348. § (1) bekezdés alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság a részletes, minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárást a perrendi szabályok szerint, kellő alaposítással és körültekintéssel folytatta le. Ennek során a Be. 75. § (1) bekezdésben megfogalmazott ügyfelderítési kötelezettségnek eleget tett. A tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezett.

A törvényszék kihallgatta tanúként a sértettet; a helyszínen lévő 1. és 3. számú tanút; valamint a vádlott ismerőseit. Kiegészítő igazságügyi orvos-szakértői vélemény beszerzését rendelte el annak megállapítására, hogy a sértettnél maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás kialakult-e; illetve a szakértőt a tárgyaláson is meghallgatta.

Az elsőfokú bíróság ismertette azokat az okirati bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaztak, ezzel eleget tett azon követelménynek is, mely szerint a bíróság csak olyan bizonyítékot használhat fel és értékelhet, amelyet a tárgyalás anyagává tett.

Az ügy érdemi elbírálásának eljárásjogi akadályja nem merült fel. A felülbírálat eredményeként a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy az ítélet a Be. 351. § (2) bekezdés b.) pont II. fordulata alapján részben megalapozatlan, mert a tényállás kisebb mértékben hiányos.

A megalapozatlanságot az ítélet tábla a Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont értelmében az iratok tartalma alapján történt kiegészítéssel orvosolta.

A vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket az ítélet tábla annyiban módosítja, hogy 2013. szeptember óta külföldön dolgozik raktárosként, havi jövedelme 1500.- euró.

Az ítéleti tényállást a 3. oldal első bekezdés után kiegészíti azzal, hogy az elkövetéskor a vádlott 180 cm magas és kb. 90 kg súlyú, a sértett 183 cm magas és 78 kg súlyú volt. (elsőfokú iratok 10. számú jegyzőkönyv 5. oldal, elsőfokú iratok 12. szám alatti kiegészítő szakértői vélemény 4. oldal, másodfokú iratok 6. számú jegyzőkönyv 2. oldal)

Az ítéleti tényállást a 3. oldal második bekezdés utolsó mondatában kiegészíti azzal, hogy a sértett orrsérülése orrsövény-ferdüléssel gyógyult, mely orrlégzési akadályt jelentett, emiatt orrsövény műtétet hajtottak végre. A sértettnél az orr deformitása is kialakult, mely plasztikai-fül-orr-gégészeti műtéttel korrigálható. (elsőfokú iratok 12. szám alatti kiegészítő szakértői vélemény 5. oldal)

A fenti változtatásokkal a tényállás a Be. 351. § (2) bekezdésben felsorolt hibáktól és hiányosságoktól mentessé vált, ezért a Be. 352. § (2) bekezdés alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a Be. 258. § (3) bekezdés d.) pontban írt kötelezettségének eleget téve, részletesen és az iratok tartalmának megfelelően számbavette a rendelkezésre álló bizonyítékokat. A Be. 78. § (3) bekezdés értelmében a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. A bizonyítékok szabad mérlegelésének korlátja a bíróság indokolási kötelezettsége, az ítélet indokolásából ugyanis világosan ki kell tűnnie, hogy a bizonyítékok mérlegelése során melyek voltak azok a körülmények, amelyeket a bíróság irányadónak vett.

Az elsőfokú bíróság nyomon követhető, ellenőrizhető és elégséges módon megindokolta, hogy az egyes bizonyítékokat miért fogadott el, azokból milyen következtetést vont le és a megállapított tényeket mi alapján találta bizonyítottnak. A törvényszék ítéletében részletesen vizsgálta a vádlott vallomását, mérlegelte a rendelkezésre álló egyéb bizonyítékokat is, melynek során indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette.

A bizonyítékoktól a tényálláshoz vezető következtetések során az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett, a tényállásban leírt tények összhangban állnak a hitelesnek elfogadott bizonyítékokkal. A tényállás kiegészítését az indokolta, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott és a sértett testalkatára, magasságára vonatkozó adatokat a tényállásban elmulasztotta feltüntetni, illetve ítéletszerkesztési hiba folytán csak az indokolásban, a 6. oldalon helyezte el a sértett sérüléseire vonatkozó releváns szakértői megállapításokat.

Az elsőfokú bíróság az 1. és 3. számú tanúk vallomása alapján kétséget kizáró módon bizonyítottak taláta, hogy a vádlott bántalmazta a sértettet. A tanúk a felismerésre bemutatás során egyértelműen azonosították a vádlottban az elkövetőt, emellett a 3. számú tanú a gépkocsi rendszámát is feljegyezte, mely a vádlott édesanyja által vezetett gazdasági társasághoz köthető és adat merült fel korábbi rendőri intézkedésekből, hogy a vádlott vezeti. Egyébként bírósági szakban A vádlott sem vitatta, hogy valóban a helyszínen tartózkodott. A bizonyítékok olyan zárt logikai láncot képeznek, mely alapján ítéleti bizonyossággal megállapítható, hogy a vádlott volt, aki a bűncselekményt elkövette.

Alapítván az ügyészi fellebbezés a tekintetben, hogy a tényállás ellentétes az elfogadott bizonyítékok tartalmával. Ugyanis a 3. számú tanú a nyomozás során történő legelső kihallgatásakor, 2011. október 31. napján azt mondta, hogy a földön fekvő sértettet az elkövető arcon rúgta, azonban ugyanezen kihallgatása során később már fejbe rúgásról beszélt (nyomozati iratok 105. oldal). A felismerésre bemutatás során, ugyanezen a napon a 3. számú tanú a vádlottban ismerte fel azt a személyt, aki elmondása szerint a földön fekvő fiút fejbe rúgta (nyomozati iratok 109. oldal). A szembesítés során is azt nyilatkozta, hogy a sértettet megrúgták (nyomozati iratok 179. oldal). A bírósági tárgyaláson is akként vallott, hogy a vérző orrú fiút lábbal bántalmazták (elsőfokú iratok 10. számú jegyzőkönyv 10. oldal). A 3. számú tanú vallomásaiból jól látható, hogy csupán egy alkalommal említette az arcon rúgást, tehát nem következetesen erről számolt be.

Másrészt az elsőfokú bíróság az ítélet 8. oldal ötödik bekezdésében részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy a bántalmazás módja tekintetében miért a sértett vallomását fogadta el, aki határozottan állította, hogy az öklütés az orrát érte, míg a rúgás a tarkóját.

A szakértői véleményre tekintettel, miszerint a tarkót ért erőbehatás felső tartományába eső rúgás esetén a fejbőr repesztett sebzése is kialakul, amit a sértett esetében nem észleltek, az erőbehatás mértéke legfeljebb a közepes kis mértékkel meghaladóként megállapítása is megfelel a bizonyítékok tartalmának.

Az ügyészség tényállás megváltoztatására irányuló fellebbezése - új bizonyíték hiányában - az elsőfokú bíróság ezen bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikája, melyek a meglévő, már mérlegelt bizonyítékok újraértékelését célozta. Az irányadó perrendi szabályok szerint azonban - a megalapozott tényálláshoz kötöttség és a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma folytán - ez a másodfokú eljárásban eredményre nem vezethetett.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmény súlyos testi sértés büntetékénti minősítése is megfelel az anyagi jogszabálynak figyelemmel arra, hogy tarkótájékon, az erőbehatás alsó tartományába eső rúgás esetén életveszélyes sérülés kialakulásával számolni nem kell.

Az ítélet az új Büntető törvénykönyv, a 2012. évi C. törvény 2013. július 01. napján hatálybalépésére tekintettel szintén vizsgálta, hogy a vádlottra nézve az elkövetéskor vagy az elbíráláskor hatályban lévő anyagi jogi szabályok alkalmazása eredményez kedvezőbb elbírálást. Osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet 9. oldal harmadik bekezdésében kifejtett álláspontját, miszerint a szabadságvesztés büntetésből engedélyezett feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjának meghatározása miatt a 2012. évi C. törvény alkalmazása kedvezőbb elbírálást eredményez.

A 2012. évi C. törvény 80. § (1) bekezdés értelmében a büntetést, céljának szem előtt tartásával, a törvényben meghatározott keretek között úgy kell kiszabni, hogy igazodjék a bűncselekmény tárgyi

súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez, továbbá az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekhez.

Az elsőfokú bíróság a büntetéskiszabási körülményeket helyesen ismerte fel és megfelelő súllyal értékelte, a kiszabott büntetés neve és mértéke megfelelő.

A büntetőeljárás hatálya alatti elkövetés súlyosító körülményként értékelése megfelel a Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény II/2. pontjában foglaltaknak.

A vádlott a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróságon 8.B.III.984/2012. számon jogerősen befejezett büntetőeljárás hatálya alatt követte el az újabb bűncselekményt. Megállapítható ugyanis, hogy az annak tárgyat képező bűncselekmény elkövetési ideje 2011. szeptember 24. napja, a megalapozott gyanú közlésére 2011. szeptember 26. napján került sor (elsőfokú iratok 2. szám alatti erkölcsi bizonyítvány), ebből következően a terhelt az újabb bűncselekmény elkövetésekor, 2011. októberében bizonyosan tudatában volt az ellene folyó eljárás tényének.

Az ítéletábra osztotta az FBK 1994/32. számú eseti döntésben megfogalmazott alábbi álláspontot: „... az ártatlanság védelme, mint büntető eljárási alapelv és a büntető eljárás hatálya alatti újabb bűnelkövetés, mint lehetséges súlyosbító körülmény közé nem tehető egyenlőségjel. Mást jelent az ártatlanság védelme, mint büntetőeljárási alapelv és mást a fokozott bűnözési elszántság, amely abban nyilvánul meg, hogy terhelt annak ellenére követ el újabb bűncselekményt, hogy vele szemben más ügyben (ügyekben) már büntető eljárás folyik, függetlenül attól, hogy a többi ügy elítéléssel, felmentéssel, vagy megszüntetéssel végződik-e.

Az ártatlanság védelme mint alapelv, nincs ellentétben azzal az elvárhatósággal, hogy a terhelt legalább addig ne kövessen el újabb bűncselekményt, amíg ellene büntető eljárás van folyamatban. Ez az elvárhatóság még akkor sem sérti az ártatlanság védelmét, ha az eljárások nem eredményeznek elmarasztalást, mivel ez esetben az elkövető személyében megnyilvánuló nagyfokú társadalomra veszélyesség, a bűnözési elszántság a meghatározó.”

A vádlott az ellene, ugyanilyen bűncselekmény miatt folyamatban levő büntetőeljárás hatálya alatt, erről tudva követett el újabb bűncselekményt; illetve a hasonló jellegű, szintén erőszakos bűncselekmény miatt alkalmazott próbára bocsátás hatálya alatt állt, ebből személyének fokozott társadalomra veszélyességére lehet következtetni, mely indokolja a szabadságvesztés büntetés kiszabását.

Az időmúlással kapcsolatosan a Bkv. 56. számú kollégiumi vélemény III/10. pontjában foglalt iránymutatás szerint ezen enyhítő körülménynek nagyobb a nyomatéka, ha megközelíti az elévülési időt. Jelen esetben a másodfokú elbírálásig a cselekmény elkövetésétől 4 év telt el.

Az Emberi Jogok Európai Bírósága több magyar vonatkozású ügyben is foglalkozott a tisztességes tárgyaláshoz való jog kérdésével az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke alapján (Csanádi kontra Magyarország, Németh kontra Magyarország és Aupek kontra Magyarország). Ez ugyanis kimondja, hogy „Mindenkinek joga van arra, hogy ügyét a törvény által létrehozott független és pártatlan bíróság tisztességesen nyilvánosan és ésszerű időn belül tárgyalja, és hozzon határozatot polgári jogi jogai és kötelezettségei tárgyában, illetőleg az ellene felhozott büntetőjogi vádak megalapozottságát illetően.”

Ez az időmúlás a vádlottnak - az iratanyagból megállapíthatóan - nem felróható. Elsődlegesen az időmúlásra, mint nagy nyomatékkal értékelendő enyhítő körülményre, illetve arra tekintettel, hogy az erkölcsi bizonyítvány adatai szerint újabb büntetőeljárás nem indult a vádlott ellen, látott lehetőséget a másodfokú bíróság a középértéktől eltérő, annál enyhébb tartamú büntetés alkalmazására és a szabadságvesztés tartamának súlyosítására ezért nem került sor. Mindezek alapján a vádlott és a védő enyhítést célzó jogorvoslati kérelme minden alapot nélkülözött.

A másodfokú bíróság nem értett egyet a szabadságvesztés büntetés végrehajtása felfüggesztésére irányuló indítvánnyal sem. A Bkv. 55. számú kollégiumi vélemény is kiemeli, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése nem kerülhet ellentétbe az általános megelőzés követelményével, előtérbe kerül azonban az egyéni megelőzés, hiszen erre különösen az elkövető személyi körülményeire figyelemmel kerülhet sor. A vádlott jelen eljárást megelőzőn elkövetett, garázdaság vétségének és súlyos testi sértés büntettének értékelt magatartása motiválatlan, sértetti közrehatások és az elkövetésre kiváltó okot nélkülöző cselekmények voltak, hasonlóan a jelen eljárás tárgyát képező magatartással. A bűncselekmény jellege, a gátlástalan elkövetési mód azt tükrözik, hogy esetében a büntetés célja annak végrehajtása nélkül nem érhető el, elsődlegesen a speciális prevenció indokolja a végrehajtandó szabadságvesztés büntetés alkalmazását.

Fenti indokokra figyelemmel az ítéletábra - a Be. 361. § (1) bekezdés alapján nyilvános ülésen eljárva - a Be. 370. § alkalmazásával a Be. 371. § (1) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéletábra végzése elleni fellebbezést a Be. 386. § (1) bekezdés zárja ki.

Budapest, 2015. év május hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.	Dr. Sárecz Szabina Martina s.k.	Dr. Sebe Mária s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A Fővárosi Törvényszék 2015. év január hó 16. napján kelt 10.B.529/2013/14. számú ítélete a Fővárosi Ítéletábra mint másodfokú bíróság 3.Bf.108/2015/6. számú végzésével **2015. év május hó 28. napján jogerős és végrehajtható.**

Budapest, 2015. év május hó 28. napján

Dr. Nehrer Péter s.k.
a tanács elnöke

Kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző